

Sygn. akt IV CNP 23/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Widło

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt IX Ca (...)
w sprawie z powództwa M. T.
przeciwko R. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą
w O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2021 r.,

1) odrzuca skargę;

**2) zasądza od powoda M.T. na rzecz strony pozwanej R.
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. kwotę
900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa M.T. przeciwko R. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O. o zapłatę, Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z 19 czerwca 2019 r., X C (...), zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 12.607,67 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty (pkt I wyroku) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt II i III wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji strony pozwanej, Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z 5 marca 2020 r., IX Ca (...):

I. zmienił zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że:

- zasądzoną w punkcie I kwotę 12.607,67 zł obniżył do kwoty 6.100 zł, płatnej ze wskazanymi tam odsetkami, oddalając powództwo w pozostałym zakresie;

- zasądzoną w punkcie II kwotę 4.617 zł obniżył do kwoty 335 zł;

- punktowi III nadał brzmienie:

„III. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w O. tytułem nieuiszczonych wydatków sądowych:

- od powoda kwotę 577,54 zł,

- od pozwanego kwotę 533,10 zł”;

II. oddalił apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Pismem z 3 sierpnia 2020 r. powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w O. z 5 marca 2020 r., IX Ca (...). Działając na podstawie przepisów art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c. ww. wyrok zaskarżył w części zmieniającej orzeczenie Sądu I instancji oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Skargę oparto na zarzucie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c., poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że adekwatną kwotą odszkodowania będzie ustalony przez biegłego ubytek w wartości pojazdu powoda w kwocie 6.100,00 zł, a nie kwota odpowiadająca kosztom naprawy samochodu w wysokości 12.607,67 zł, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie wymienionych przepisów.

W ocenie powoda, wyrok Sądu Okręgowego w O. z 5 marca 2020 r., IX Ca (...), jest niezgodny z przepisami art. 363 § 1 k.c. i art. 361 § 1 i 2 k.c. W związku z niezgodnością przedmiotowego orzeczenia z prawem, powód doznał szkody, albowiem nie jest on zainteresowany sprzedażą samochodu i dokonał jego naprawy, wydając kwotę wyższą od kwoty zasądzonej przez Sąd II instancji. W tej sytuacji poniesiona przez niego szkoda wynosi kwotę 6.507,67 zł, bowiem stanowi ona różnicę pomiędzy kosztami naprawy, a uzyskanym odszkodowaniem.

Powód wniósł o:

a) stwierdzenie niezgodności z prawem, tj. z przepisami art. 363 § 1 k.c. i art. 361 § 1 i 2 k.c., wyroku Sądu Okręgowego w O. z 5 marca 2020 r., w sprawie IX Ca (...) w części zmieniającej orzeczenie Sądu I instancji, tj. obniżającej zasądzoną w pkt. I kwotę z 12.607,67 zł na kwotę 6.100,00 zł oraz zawierającej rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje;

b) zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pismem z 19 sierpnia 2020 r. strona pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, złożyła odpowiedź na skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wnosząc o:

1) odrzucenie ww. skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia lub

2) nieprzyjęcie jej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania - o jej oddalenie w całości;

3) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania wywołanego wniesieniem ww. skargi, w tym kosztów zastępstwa procesowego - według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku podlega odrzuceniu.

Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest uprawdopodobnienie wyrządzenia mu szkody przez wydanie wyroku (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W orzecznictwie dominuje pogląd, że przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione wtedy, kiedy skarżący wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygadniające powstanie szkody (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006 r., Nr 1, poz. 16). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonującego wyводу wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006 r., Nr 7-8, poz. 141, a także postanowienia Sądu Najwyższego: z 31 stycznia 2019 r., II CNP 66/18, z 23 września 2005 r., III CNP 5/05, z 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, niepubl.). Twierdzenie, że szkoda polega na pozbawieniu powoda kwoty dochodzonego wcześniej roszczenia jest oczywiście niewystarczające.

Skarga zawiera brak konstrukcyjny polegający na niewyjaśnieniu w sposób niebudzący wątpliwości na czym szkoda polega, oraz niewykazaniu, że powód poniósł szkodę na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, jej rozmiarów, dowodów jej wystąpienia, miejsca, czasu i okoliczności jej poniesienia po wydaniu orzeczenia, a przed złożeniem skargi do Sądu Najwyższego.

Do spełnienia przesłanki z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest bowiem istnienie szkody w chwili wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Nie jest zatem wystarczające powołanie się w skardze

na samo zagrożenie wystąpienia szkody, choćby było ono realne. Skarga przysługuje stronie wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem została już stronie wyrządzona szkoda (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 września 2020 r., V CNP 3/20, z 23 września 2005 r., III CNP 5/05, z 4 sierpnia 2009 r., II CNP 43/09, z 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10, niepubl., z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006 r., Nr 7-8, poz. 141, z 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006 r., Nr 6, poz. 110, z 25 czerwca 2019 r., V CNP 1/19, niepubl.).

Powód w części wstępnej skargi złożył oświadczenie, że szkodę poniósł, wydatkując kwotę 6.507,67 zł (wynikającą z opinii biegłego), gdyż nie jest zainteresowany sprzedażą samochodu (pkt III, s. 1 skargi). Natomiast w jej końcowej części (s. 7 skargi) zawarł stwierdzenie, że koszty przywrócenia stanu poprzedniego (sprzed sprzedaży) wymagają wydatkowania (tryb niedokonany) dodatkowych środków w kwocie 6.507,67 zł. Stwierdzenia te są wewnętrznie sprzeczne. Powód nie wykazał dowodami także, że dokonał naprawy i wymienił elementy panelu i deski rozdzielczej. Uszkodzenie miało polegać na nieznacznym zarysowaniu, skutkującym dwoma rysami widocznymi tylko przy odpowiednim oświetleniu w samochodzie, w którym dokonywano lakierowania zderzaka, a jak stwierdził biegły, tak nieznaczne zarysowanie mogło mieć miejsce przy jednej z poprzednich napraw dotyczących klimatyzacji, a nie kwestionowanej naprawy dotyczącej lakierowania zderzaka. Skarżący nie przedstawił na tę okoliczność dowodu zakupu części, czy też ich wymiany. Nie można więc uznać, że spełniono także przesłankę konstrukcyjną skargi, polegającą nie na udowodnieniu, ale chociaż na uprawdopodobnieniu wystąpienia szkody. Zagadnienie to jest niezależne od problemu istnienia związku przyczynowego pomiędzy tak określoną szkodą a dokonaną naprawą zderzaka podczas kwestionowanej usługi, co może być przedmiotem analizy w fazie merytorycznego badania orzeczenia.

Reasumując trzeba stwierdzić, że wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący nie uprawdopodobnił by przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia mu szkody.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi, a na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99, art. 424¹², art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265), zasądził na rzecz pozwanego koszty postępowania w sprawie wywołanej wniesieniem skargi.